

Sygn. akt I C 296/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny
w składzie:

Przewodniczący: SSO Aneta Fiałkowska – Sobczyk

Protokolant: Aneta Łokaj

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2015 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko Ł. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Ł. K. na rzecz powódki J. G. kwotę 100 000 zł (sto tysięcy zł) z ustawowym odsetkami od dnia 18 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego Ł. K. na rzecz powódki J. G. kwotę 8 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Na oryginale właściwy podpis.

Sygn. akt I C 296/12

UZASADNIENIE

Powódka J. G. wniosła o zasądzenie od pozwanego Ł. K. kwoty 100 000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, że pozostawała w związku małżeńskim z pozwanym Ł. K. w okresie od (...)r. do (...)r. W trakcie trwania małżeństwa pomiędzy stronami panował ustrój rozdzielności majątkowej. W dniu 11.04.2012 r. strony zawarły umowę, którą nazwały „przedwstępną umową sprzedaży”. Zgodnie z postanowieniami w/w umowy na nieruchomości położonej przy ul. (...)we W., pozwany, który był właścicielem tej nieruchomości i prowadził inwestycję jako deweloper, zobowiązał się dokonać prac polegających na przebudowie tejże nieruchomości, w wyniku których w nieruchomości miał zostać wyodrębniony lokal mieszkalny o tymczasowym numerze (...) położony na 1 piętrze budynku o powierzchni 22,90 m². W terminie 60 dni od zakończenia prac, nie później niż do dnia 31.12.2012 r. strony zobowiązały się zawrzeć w formie aktu notarialnego umowę o ustanowieniu odrębnej własności i sprzedaży lokalu wolnego od obciążeń. Cenę sprzedaży ustalono na kwotę 130 000 zł. W celu sfinansowania zakupu lokalu będącego przedmiotem umowy powódka w dniu 22.06.2012 r. zawarła z Bankiem (...) umowę kredytu budowlanego w wysokości 130 000 zł. Jednocześnie w dniu 22.06.2012 r. powódka zawarła z Bankiem umowę przelewu przyszłej wierzytelności, w której oświadczyła że w celu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z umowy kredytu budowlanego, przelewa na rzecz banku przypadającą od Ł. K. z tytułu przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 11.04.2012 r. przyszłą wierzytelność, jaka powstanie w wysokości 130 000 zł

w przypadku rozwiązania tej umowy. Ostatecznie w dniu 25.06.2012 r. Bank (...) wypłacił kwotę kredytu (130.000 zł) na konto pozwanego wskazane w umowie z dnia 11.04.2012 r. z tytułu zapłaty za nieruchomość przy ul. (...) we W., obciążając powyższą kwotą rachunek powódki.

W związku z niewywiązaniem się przez pozwanego w terminie z umowy, strony w dniu 20.12.2012 r. zawarły aneks nr (...) i wydłużyły termin zakończenia przebudowy i przeniesienia na powódkę własności lokalu do dnia 31.08.2013 r.

Pozwany nie wywiązał się z umowy również w terminie przewidzianym aneksem nr (...) i w dniu 19.12.2013 r. na adres powódki przesłał pisemne oświadczenie datowane na dzień 03.09.2013 r., w którym wypowiedział umowę powołując się na brak możliwości wywiązania się z niej po ustalonej przez strony cenie sprzedaży lokalu.

Niemniej jednak powołana przez pozwanego okoliczność w świetle łączącej strony umowy oraz przepisów prawa cywilnego nie mogła stanowić podstawy skutecznego wypowiedzenia umowy przez pozwanego.

Niezależnie od powyższego powódka wskazała, że do w/w pisma pozwany dołączył podpisaną przez siebie ujemną fakturę korygującą nr (...) (...) z dnia 3.09.2013 r. wystawioną dla powódki na kwotę 130 000 zł. W uwagach do tej faktury pozwany wskazał, że w dniu 26.06.2012 r., nastąpił zwrot kwoty 10 000 zł, a w dniu 16.07.2012 r. kwoty 20 000 zł. Tym samym jednoznacznie potwierdził swoje zobowiązanie wobec powódki w kwocie 100 000 zł.

Uznając wypowiedzenie dokonane przez pozwanego za bezskuteczne pismem z dnia 24.02.2014 r. powódka wezwała pozwanego do wykonania umowy wyznaczając mu dodatkowy 14 dniowy termin i oświadczając, że po upływie tego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy.

Pismem z dnia 5.03.2014 r. pozwany oświadczył powódce, że nie ma możliwości wykonania łączącej strony umowy deweloperskiej.

W odpowiedzi, pismem z dnia 12.03.2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 14.03.2014 r., powódka odstąpiła od umowy wzywając pozwanego do zapłaty na jej konto kwoty 130 000 zł. Kolejnym pismem z dnia 14.03.2014 r. pozwany oświadczył, że nie ma możliwości zwrotu żądanej kwoty albowiem częściowo kwota została już zwrócona w dniu 26.06.2013 r. (10 000 zł) oraz w dniu 16.07.2012 r. (20 000 zł).

Dodatkowo powódka wskazała, że w dniu 28.02.2014 r. spłaciła kredyt zaciągnięty w banku (...) S.A., a zatem zgodnie z §7 umowy, w dniu 28.02.2014 r. umowa cesji wygasła, w związku z czym odstąpienie przez powódkę od umowy deweloperskiej dokonane w dniu 14.03.2014 r. nie spowodowało przelania wierzytelności o zwrot kwoty 130 000 zł na rzecz banku, a wierzytelność ta nadal przysługuje powódce.

Niniejszym pozwem powódka domaga się zasądzenia na jej rzecz kwoty 100 000 zł stanowiącej część kwoty 130 000 zł wypłaconej pozwanemu z zaciągniętego przez powódkę kredytu, przy czym w zakresie kwoty 100 000 zł.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej powódka wskazała, że w piśmie datowanym na dzień 3.09.2013 r. pozwany powołał się na rzekome obniżenie umówionej przez strony ceny sprzedaży lokalu z kwoty 130.000zł do kwoty 100 000 zł, czego powodem miały być, zdaniem pozwanego, przelewy z jego konta na konto powódki dokonane kwotą 10 000 zł w dniu 26.06.2012 r. oraz na kwotę 20 000zł w dniu 16.07.2012 r. Niemniej jednak do żadnych ustaleń co do obniżenia ceny sprzedaży lokalu pomiędzy stronami nie doszło, co potwierdza treść aneksu nr (...) do umowy stron zawartego w grudniu 2012 r., w którym strony dokonały zmiany treści postanowień umowy z dnia 11.04.2012 r., pozostawiając ustaloną w tej umowie cenę bez zmian.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21.10.2014 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany Ł. K. wniósł sprzeciw zaskarżając nakaz w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że ze względu na wzajemne rozliczenia z powódką nie uważa, że powinien dokonywać spłaty kwoty wskazanej przez powódkę wysokości.

Powódka pismem z dnia 21.04.2015 r. rozszerzyła żądanie pozwu o odsetki ustawowe liczone od kwoty roszczenia głównego tj. od kwoty 100 000 zł od dnia 14.03.2014 r.

Pozwany w piśmie z 16.06.2015 r. wniósł o rozłożenie na raty zasądzzonego świadczenia, w ten sposób, że zapłaciłby żadaną kwotę w pięciu ratach po 20 000 zł każda płatne co 6 miesięcy, tj. do 31.12.2015 r., do 30.06.2016 r., do 31.12.2016 r., do 30.06.2017 r. i do 31.12.2017 r.

Jednocześnie pozwany podniósł, iż w czasie związku małżeńskiego z powódką dokonywał licznych darowizn na rzecz powódki, m.in. 1/2 mieszkania we W., kwoty 150 000 zł, kwot po ok. 10 000 zł, na kształcenie i inne potrzeby powódki. Po rozstaniu stron, pozwany wypłacił powódce kwotę 180 000 zł tytułem jej udziału w spółce. Pozwany nie miał środków na wykończenie lokali w budynku, w którym chciała kupić lokal powódka i w związku z tym nie mógł ich sprzedać, a to z kolei spowodowało, że nie ma kwoty potrzebnej na spłatę zadłużenia.

Dodatkowo pozwany wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami zastępstwa procesowego pełnomocnika powódki, ewentualnie zmniejszenie ich do 1/2 stawki minimalnej, z uwagi na znikomy nakład pracy pełnomocnika powódki.

Na rozprawie w dniu 16.06.2015 r. pozwany Ł. K. oświadczył, że nie kwestionuje żądania zwrotu powódce kwoty 100 000 zł.

Natomiast na rozprawie w dniu 01.09.2015 r. powódka złożyła wniosek o nadanie wyrokowi klauzuli natychmiastowej wykonalności podając, że pozwany wyzbywa się obecnie swojego majątku, czym może doprowadzić do utrudnienia w realizacji ewentualnie zasądzonych na rzecz powódki kwot.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Ł. K. prowadzi działalność gospodarczą (...) Ł. K. z siedzibą we W..

(**dowód:** wydruk z systemu (...) k. 11);

Powódka J. G. pozostawała w związku małżeńskim z pozwanym Ł. K. w okresie od (...) r. do dnia (...) r.

W trakcie trwania małżeństwa pomiędzy stronami panował ustrój rozdzielności majątkowej zgodnie z majątkową umową małżeńską zawartą w formie aktu notarialnego w dniu 8.09.2010 r.

(**dowód:** odpis zupełny aktu małżeństwa stron, k. 12, akt notarialny Rep A Nr (...), k. 12);

Powódka J. G. w dniu 11.04.2012 r. zawarła z pozwanym, działającym jako deweloper, umowę nazwaną przez strony przedwstępną umową sprzedaży. Zgodnie z postanowieniami w/w umowy na nieruchomości położonej przy ul. (...) we W. stanowiącej własność pozwanego, pozwany zobowiązał się dokonać prac (opisanych w § 1 i § 2 umowy) polegających na przebudowie tejże nieruchomości w wyniku, których z nieruchomości miał zostać wyodrębniony lokal mieszkalny o tymczasowym numerze 4. Zgodnie z § 3 umowy pozwany zobowiązał się do uzyskania zaświadczenia o samodzielności lokalu.

Zgodnie natomiast z § 4 i 5 umowy w terminie 60 dni od zakończenia prac, nie później niż do dnia 31.12.2012 br., strony zobowiązały się zawrzeć w formie aktu notarialnego umowę o ustanowieniu odrębnej własności i sprzedaży lokalu na rzecz powódki za cenę w wysokości 130 000 zł brutto, płatną na rachunek bankowy pozwanego.

W § 6 strony ustaliły natomiast, że kupująca zapłaty umówionej ceny dokona do 15.05.2012 r.

Z uwagi na brak możliwości uzyskania przez powódkę kredytu w tym terminie, strony zawarły aneks do umowy wydłużający termin zapłaty umówionej ceny.

(dowód: umowa z dnia 11.04.2012 r., k. 13-18, przesłuchanie powódki J. G., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 03:57-12:11);

W celu sfinansowania zakupu lokalu będącego przedmiotem umowy, powódka w dniu 22.06.2012 r. zawarła z Bankiem (...) umowę kredytu budowlanego Nr (...). Powódka zaciągnęła kredyt w wysokości 130 000 zł (§ 1 pkt. 1 umowy kredytowej) na zakup lokalu będącego przedmiotem umowy stron z dnia 11.04.2012 r.

Zgodnie z §1 pkt 9 i 13 umowy kredytowej wypłata kredytu miała nastąpić na rachunek dewelopera (pozwanego) do dnia 29 czerwca 2012 r.

(dowód: umowa kredytu budowlanego (...), k. 19-25, przesłuchanie powódki J. G., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 03:57- 12:11, przesłuchanie pozwanego Ł. K., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 12:11-16:31)

Jednocześnie w dniu 22.06.2012 r. powódka zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę przelewu przyszłej wierzytelności, w której (§2 umowy) powódka oświadczyła że w celu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikających z umowy kredytu budowlanego, przelewa na rzecz banku przypadającą od Ł. K. z tytułu przedwstępnej umowy sprzedaży z dnia 11.04.2012 r. swoją przyszłą wierzytelność, która powstanie, w kwocie 130 000 zł, w przypadku rozwiązania tej umowy, pomniejszoną ewentualnie o kwotę kar umownych i opłat manipulacyjnych. należnych deweloperowi.

Zgodnie z §7 cesji w przypadku całkowitej spłaty wierzytelności banku (...) z tytułu umowy kredytu, umowa cesji wygasa, a powódka staje się automatycznie jedynym uprawnionym z tytułu wierzytelności, o której mowa w §2 cesji.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 22.06.2012r.-k. 26-27, zawiadomienie pozwanego o dokonaniu cesji - k. 27 v, oświadczenie pozwanego - k. 28.

Ostatecznie w dniu 25.06.2012 r. Bank (...) wypłacił kwotę kredytu w wysokości 130 000 zł na konto pozwanego wskazane w umowie z dnia 11.04.2012 r. tytułem zapłaty za nieruchomości przy ul. (...) we W., obciążając rachunek powódki.

(dowód: wygenerowane elektronicznie potwierdzenie realizacji polecenia przelewu kwoty 130 000 zł z dnia 25.06.2012 r., k. 29, zaświadczenie z banku (...) z dnia 23.06.2014 r., k. 48, przesłuchanie powódki J. G., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 03:57 - 12:11, przesłuchanie pozwanego Ł. K., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 12:11-16:31);

W dniu 20.12.2012 r. strony odpisały aneks do umowy z dnia 11.04.2012 r. (przedwstępna umowa sprzedaży), w którym wydłużyły termin zakończenia przebudowy i przeniesienia na powódkę własności lokalu do dnia 31.08.2013r.

(dowód: aneks do umowy z 20.12.2012 r., k. 30- 31);

W dniu 16.04.2013 r. pozwany przesłał mailowo powódce fakturę VAT nr (...) za zakup lokalu przy ul. (...) we W. na kwotę 130 000zł z datą wystawienia 26.06.2012 r.

(dowód: kopia faktury VAT nr (...) wraz z wydrukiem wiadomości mailowej, k. 33-34);

Pozwany nie wywiązał się z umowy z dnia 11.04.2012 r. w terminie przewidzianym aneksem nr (...)do tej umowy tj. w terminie do 31.08.2013 r. W dniu 19.12.2013 r. na adres powódki pozwany przesłał pisemne oświadczenie datowane na dzień 03.09.2013 r., w którym wypowiedział umowę powołując się na brak możliwości wywiązania się z niej po ustalonej przez strony cenie sprzedaży lokalu. Do w/w pisma pozwany dołączył podpisaną przez siebie ujemną fakturę korygującą nr (...) (...)z dnia 03.09.2013 r. wystawioną dla powódki na kwotę 130 000 zł. W uwagach do tej faktury pozwany wskazał, że w dniu 26.06.2012 r., nastąpił zwrot kwoty 10 000 zł, a w dniu 16.07.2012 r. kwoty 20 000 zł.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 3 września 2013 r., k.35 oraz faktura korygująca nr (...) (...), k. 36);

Uznając wypowiedzenie dokonane przez pozwanego za bezskuteczne pismem z dnia 24.02.2014 r. powódka wezwała pozwanego do wykonania zawartej przez strony umowy wyznaczając pozwanemu dodatkowy 14- dniowy termin na wywiązanie się z zawartej umowy i oświadczając, że po upływie tego terminu będzie uprawniona do odstąpienia od umowy.

(dowód: pismo powódki z dnia 24.02.2014 r. k. 38-39);

Pismem z dnia 5.03.2014 r. pozwany oświadczył, że nie ma możliwości wykonania łączącej strony umowy deweloperskiej, ze względu na fakt, że została ona wypowiedziana dnia 03.09.2013 r.

(dowód: pismo pozwanego z 05.03.2014 r., k. 40-41);

W odpowiedzi, pismem z dnia 12.03.2014 r., doręczonym pozwanemu w dniu 14.03.2014 r. powódka, w związku z niewykonaniem umowy deweloperskiej, odstąpiła od umowy wzywając pozwanego do zapłaty na jej konto kwoty 130 000 zł w terminie 3 dni.

W piśmie z dnia 14.03.2014 r. pozwany oświadczył, że nie ma możliwości zwrotu żądanej kwoty, albowiem częściowo została już zwrócona, w dniu 26.06.2013 r. - 10 000 zł oraz w dniu 16.07.2012 r. - 20 000 zł. Nadto odstąpienie od umowy powódki jest bezskuteczne, ponieważ umowa została wcześniej rozwiązana tj. dnia 03.09.2013 r.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 5.03.2014 r., k. 40- 41, pismo powódki z dnia 12.03.2014 r. wraz potwierdzenia odbioru, k. 42-43, pismo pozwanego z dnia 14.03.2014 r. wraz potwierdzeniami przelewów z dnia 26 czerwca 2013 r. oraz 16 lipca 2013 r., k. 44- 47);

W dniu 28 .02.2014r. powódka w całości spłaciła kredyt zaciągnięty w banku (...) S.A. z siedzibą w W.

(dowód: zaświadczenie z banku (...) z dnia 23.06.2014 r., k. 48, przesłuchanie powódki J. G., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 03:57 - 12:11);

Umową sprzedaży z 18.03.2015 r. pozwany sprzedał na rzecz (...) Spółki z o.o., z siedzibą we W., której jest pełnomocnikiem, a której jedynym udziałowcem jest partnerka życiowa pozwanego, nieruchomość przy ul. (...) . Cenę sprzedaży ustalono na kwotę 600 000 zł brutto i została ona rozliczona poprzez kompensację wzajemnych zobowiązań.

(dowód: odpis (...) Spółki z o.o., k. 99-104, odpis KW nieruchomości przy ul. (...), k. 105-109, przesłuchanie powódki J. G., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 03:57 - 12:11, przesłuchanie pozwanego Ł. K., e- protokół z dnia 01.09.2015 r. 12:11-16:31).

Sąd zważył, co następuje:

Powódka w niemniejszej sprawie domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 100 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14.03.2014 r. do dnia zapłaty.

Przy czym pozwany na rozprawie w dniu 16.-6.2015 r. ostatecznie wskazał, że nie kwestionuje swojego zobowiązania wobec powódki w dochodzonej przez nią wysokości, ale wniósł przede wszystkim o rozłożenie należności na 5 rat po 20 000 zł płatnych do końca 2017 r.

W tej sytuacji, gdy samo istnienie oraz rozmiar zobowiązania nie były kwestionowane, a nadto kierując się ustalonym stanem faktycznym w sprawie, można przyjąć, że istota sporu sprowadzała się w zasadzie do rozpoznania wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty.

Jednak Sąd, po rozważeniu interesów obu stron, w tym sytuacji finansowej pozwanego, nie znalazł podstaw do zastosowania wobec niego normy z art. 320 k.p.c.

Powyższy przepis stanowi, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Niemniej rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, albo wyznaczenie odpowiedniego terminu do spełnienia zasądzzonego świadczenia jest możliwe tylko „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”, przez które, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, należy rozumieć brak możliwości spełnienia świadczenia przez dłużnika w terminie bez narażenia się na niepowetowane szkody (M. Jędrzejewska (w opracowaniu K. Weitza) w: Kodeks postępowania cywilnego..., t. 2, red. T. Ereciński, s. 24 i n.; zob. też E. Gapska, Czynności..., s. 134; A. Góra-Błaszczkowska, Orzeczenia..., s. 40; M. Uliasz, Kodeks postępowania cywilnego..., s. 422). Takie wypadki zachodzą, jeżeli ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny niezwłoczne lub jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody, lub też byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. O tym, czy chodzi o szczególnie uzasadnione wypadki, decydują okoliczności konkretnego przypadku. Z reguły chodzić będzie o okoliczności leżące po stronie pozwanego dłużnika, które czynią nierealnym spełnienie przez niego od razu i w pełniej wysokości zasądzzonego świadczenia. Rozłożenie na raty może być uzasadnione np. przebywaniem dłużnika w zakładzie karnym, jego poważną chorobą mającą wpływ na możliwość spełnienia świadczenia, nieurodzajem, klęską żywiołową.

Pozwany oświadczył, że nie miał środków na wykończenie lokali w budynku, w którym chciała kupić lokal powódka i w związku z tym nie mógł sprzedać tych lokal, a to z kolei spowodowało, że nie ma obecnie kwoty potrzebnej na spłatę zadłużenia.

Jak wynika natomiast z dalszych ustaleń, cała nieruchomość z prowadzoną inwestycją przy ul. (...) we W. została w marcu 2015 r. przez pozwanego sprzedana na rzecz (...) Spółki z o. o., której pozwany jest pełnomocnikiem, a której udziałowcem jest partnerka życiowa pozwanego za kwotę 600 000 zł. Przy czym pozwany oświadczył, że rozliczenie ceny sprzedaży nastąpiło poprzez wzajemną kompensację zobowiązań, a pozwany obecnie czyni starania o wykończenie lokali i docelowo ich sprzedaż.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu, nie można przyjąć aby sytuacja majątkowa pozwanego była na tyle trudna, aby uzasadniała rozłożenie należnego powódce świadczenia na raty i to płatne co pół roku.

Ratio legis przywołanego przepisu art. 320 k.p.c. polega na takiej modyfikacji zasądzzonego świadczenia aby ułatwić dobrowolne spełnienie świadczenia, ma też na celu uchronienie pozwanego od postępowania egzekucyjnego.

Jednak z analizy sytuacji majątkowej pozwanego i z dokonywanych przez niego podczas trwania niemniejszego postępowania czynności nie można wnioskować, że zastosowanie możliwości z art. 320 k.p.c. zapewniłoby gwarancję spłaty zobowiązania. Nie ma gwarancji, że pozwany dotrzyma nowych warunków spłaty.

Ponadto ochrona, jaką zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu również powoda. Nie można bowiem nie brać pod uwagę także sytuacji samego wierzyciela (vide: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 28 stycznia 1998 roku, II CKN 590/97, opubl. Legalis).

Niezasadne więc byłoby przerzucanie odpowiedzialności na powódkę za niewywiązanie się pozwanego z umownego obowiązku. Wypada jeszcze wspomnieć, że w toku prowadzonych negocjacji ugodowych powódka warunkowała możliwości wyrażenia zgody na spłatę zadłużenia w przedstawionych przez pozwanego ratach tylko w sytuacji gdy jej

wierzytelność zostanie zabezpieczona poprzez ustanowienie hipoteki na nieruchomości przy ul. (...). Pozwany na taki warunek nie mógł przystać. Ostatecznie próby ugodowe nie przyniosły spodziewanego rezultatu.

W tej sytuacji Sąd uznał, że nie istnieją uzasadnione podstawy do ingerencji w stosunek prawny między stronami i określenie spłaty zaciągniętego zobowiązania w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego. Nie zachodzą bowiem szczególne okoliczności uzasadniające zastosowanie tzw. moratorium sędziowskiego jakie przewiduje art. 320 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych okoliczności faktycznych i przepisu art. 494 k.p.c. orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Zgodnie z art. 481§1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, zaś wysokość odsetek może wynikać albo z umowy stron, albo - w razie jej braku - należne są odsetki ustawowe (art. 481 § 2 k.c.).

Przy czym o opóźnieniu można mówić jedynie, gdy nadszedł już termin spełnienia świadczenia - zaś zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 455 k.c. termin spełnienia świadczenia może być oznaczony przez strony albo obowiązujące przepisy, może też wynikać z właściwości zobowiązania, a jeśli nie zachodzi żadna z tych sytuacji – świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

W rozpoznawanej sprawie wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanemu w dniu 14.03.2014 r. i zakreślało pozwanemu termin 3 dni na zapłatę, Tym samym pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia 18.03.2014 r.

W pozostałym zakresie roszczenie powódki co do odsetek Sąd oddalił w punkcie II sentencji wyroku jako nienależne.

O kosztach procesu w punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., bowiem powódka przegrała tylko w bardzo nieznacznym zakresie (co do części odsetek).

Na zasądzoną kwotę składają się opłata od pozwu w wysokości 5 000 zł i koszty zastępstwa procesowego adwokackie w wysokości 3 600 zł ustalone zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu i powiększone o kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Rozstrzygnięcie w punkcie IV sentencji wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 333 § 3 k.p.c., który stanowi, że Sąd może również na wniosek nadać wyrokowi nadającemu się do wykonania w drodze egzekucji rygor natychmiastowej wykonalności, gdyby opóźnienie uniemożliwiało lub znacznie utrudniało wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę.

Powódka złożyła wniosek o naddanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności argumentując, że pozwany w toku niniejszego postępowania wyzbył się znacznej części swojego majątku w postaci nieruchomości na rzecz innego podmiotu, nie uzyskując w zamian świadczenia pieniężnego, które mogłoby służyć zaspokojeniu wierzytelności powódki, tym samym powódka po uprawomocnieniu się wyroku może nie wyegzekwować od pozwanego zasądzonej na jego rzecz kwoty.

Istotnie w okolicznościach niniejszej sprawy, a w szczególności wobec zbycia przez pozwanego, w toku niniejszego postępowania, nieruchomości położonej we W. przy ul. (...) bez uzyskania ekwiwalentu pieniężnego, na rzecz odrębnego podmiotu, choć niewątpliwie ściśle powiązanego z pozwanym i wobec twierdzeń pozwanego o jego trudnej sytuacji finansowej, Sąd uznał, że istnieje konieczność nadania rygoru natychmiastowej wykonalności wyrokowi aby zapobiec sytuacji, w której wykonanie orzeczenia byłoby niemożliwe bądź nader utrudnione.